

Nỗi niềm thao thức

PHT: Vân Châu

Tôi với anh Đỗ Văn Ngọc chưa hề quen biết nhau, mặc dù lâu nay chúng tôi cùng có đóng góp bài vở rải rác trên trang Web Liên trường Pleiku thân thương, nhưng mới chỉ dừng lại ở mức độ thường thức bài của nhau; đồng cảm cùng nhau. Được biết vài năm trở lại đây, ngôi nhà anh là nơi hội ngộ đều đặn hằng tháng của những người con Pleiku xa xứ tại đất Sài Gòn. Tôi thực sự cảm mến tấm tâm tình ấy, nhưng đôi khi có công việc gấp quá chỉ vào vội; về liền nên chưa có lần nào để ghé thăm anh được.

Hơn nữa, mặc dù được biết anh có đôi lần về Phố núi để dự các họp mặt Về Nguồn do Liên trường Pleiku tổ chức, nhưng đối với tôi anh vẫn là thế hệ “đàn anh”- và do thời gian gấp gáp giao lưu có hạn nên chúng tôi chỉ mới gọi là được “biết nhau” mà chưa lần nào diện kiến, tâm sự.

Vậy nên khi nhận được thư mời mừng sinh nhật tuổi thất thập mà anh lặn lội từ Sài Gòn về tổ chức, đồng thời để giao lưu văn nghệ và ra mắt tập văn “Tiếng lòng”- đưa con tinh thần đầu tay của anh, đã làm tôi thực sự bất ngờ, hồi hộp và pha lẫn nhiều niềm vui thú vị.

Để đáp lễ lại tấm thịnh tình của anh, chiều hôm ấy (06/05/2013) trước khi đến nhà hàng Lâm Viên tôi đã ngồi trước bàn phím gõ vội vài dòng gửi đến trang web liên trường như để báo tin và xin được mạn phép thay quý Thầy Cô; bạn bè nơi xa không có dịp về gửi đến anh lời chúc mừng kịp thời; đúng lúc.

Tôi là một trong số vài người khách đến sớm. Anh cùng vợ, tay trong tay đón chào, thăm hỏi và ôm vai mỗi người ngay lối vào thật nồng nàn, thăm thiết như một người anh cả mới đi xa về; như một người bạn chí cốt lâu ngày gặp lại. Được biết ngoài một số thành viên trong gia đình ra, trong chuyến hành hương về phố núi lần này anh còn mời và đưa được Thầy Nguyễn Đức Trung - nguyên Hiệu trưởng trường Trung học Pleiku - người “Thầy tôi” khả kính trong một tản văn mở đầu của anh (mà có dịp tôi sẽ viết đến sau) đã cùng về tham dự. - Điều ấy làm cho chúng tôi thêm bất ngờ, phấn chấn và xúc động hơn.

Khán phòng mỗi lúc một thêm đông, có khoảng chừng hơn một trăm người. Tại đây chúng tôi còn có dịp được gặp lại thêm nhiều thầy cô, nhiều cây bút chuyên và không chuyên, nhiều anh chị em bạn bè, học sinh các thế hệ liên

trường... dù đã quen thân, hay mới chỉ biết nhau trong cuộc sống hoặc là trên trang viết. Đặc biệt, còn có một nhóm học trò cũ của anh ở xã An Phú giờ cũng đã U50 về chia vui cùng thầy giáo cũ.

Có thể nói buổi họp mặt giao lưu được chuẩn bị khá công phu; chu đáo và có phần sang trọng. Sân khấu được trang trí lộng lẫy; ý nghĩa; đầy đủ âm thanh; ánh sáng và rạng rỡ hoa tươi.

Sau phần thủ tục tuyên bố lý do, giới thiệu quan khách của ban tổ chức là đến lễ mừng thọ anh tròn tuổi thất thập đã diễn ra một cách trang trọng, âm tình. Đôi lời phát biểu nghẹn ngào, nhiều giọt nước mắt vì xúc động và hạnh phúc đã rơi trên má vợ chồng anh. Trong điệu nhạc bài hát bắt hủ Happy Birthday To You, anh đã cắt bánh, khui rượu sâm banh và ôm vào lòng thật nhiều hoa tươi, thật nhiều quà tặng chúc mừng. Ánh sáng của máy quay phim và đèn flash chớp lóe không ngừng. Hai bài thơ mừng thọ anh của tác giả Ngọc Anh và Ngọc Hương được thể hiện qua giọng ngâm trầm lắng, ngọt ngào của Lan Hương, đã làm cho tất cả những người có mặt nơi khán phòng thêm ấm áp.

Vậy là lễ mừng thọ đã đông đầy, viên mãn!

Thế nhưng tôi vẫn thấy trên nét mặt anh vẫn chưa hết sự bồn chồn, lo lắng.

Trong lúc ban tổ chức tuyên bố chuyển sang phần hai là giới thiệu tản văn “Tiếng lòng”, tôi thấy tác giả lặng lẽ đi xuống cuối phòng đứng lặng người; thả hồn mình theo từng giọng đọc trầm bổng hết sức truyền cảm của Hoàng Đào.

Có thể nói: Người được anh Ngọc “chọn mặt gửi vàng” là Hoàng Đào. HĐ đã có một bài viết cảm nhận và giới thiệu tác phẩm vô

cùng sâu sắc và tinh tế. Bài viết ấy như những chìa khóa mở ra từng cánh cửa để dẫn dắt; lôi cuốn người đọc vào thưởng thức từng mảng đề tài, từng phần chủ điểm của “Tiếng lòng”, cùng tâm hồn và văn phong của tác giả. Tôi thiết

nghe: để có được bài viết bao quát và đầy đủ như thế, ắt là chị đã dành nhiều thời gian để nghiên ngẫm đọc và “thẩm thấu” rất sâu, rất kỹ về tác phẩm!

Đêm ấy, khi về đến nhà, tôi chắc chắn có nhiều người sẽ thức nán hơn thường nhật để đọc ít ra vài câu chuyện mang đậm chất nhân bản; nhân văn trong tập sách đẹp, dày 190 trang này. (nếu có dịp tôi sẽ viết cảm nhận về nội dung thêm)

Tôi rời bàn đến chúc mừng Hoàng Đào với một ly bia cay nồng trong tình giao cảm văn chương!

Cầm món quà tặng trên tay, tôi tranh thủ đọc lướt qua và cũng không quên gửi lời đồng cảm đến anh Ngô Quang Diệp, Xuân Trường, Thoại Du... đã viết những lời giới thiệu, lời bạt in trang trọng nơi trang bìa.

Tiếp đến là phần hội với những món thức ăn ngon, những ly bia sảng sảng; voi đây, những lời ca tiếng hát rộn rã góp vui ...

Cài bông hồng đẹp trên ngực áo - nhân vật chính của buổi họp mặt đêm

nay, anh chị Ngọc - Tâm đã lần lượt đến từng bàn cùng ly, đón nhận những lời chúc mừng mặn nồng, thăm thiết và đáp lễ bằng những nụ cười, những cái bắt tay; những cái cùng ly kèm theo lời cảm ơn đầy xúc cảm thốt lên tự đáy lòng mình.

Hơn 20 giờ thì buổi giao lưu cũng đã khép lại. Trước khi ra về, từng nhóm khách lần lượt bước lên khán

đài cùng vợ chồng anh chụp những bức hình, quay những thước phim lưu niệm và lưu luyến chia tay.

Riêng tôi, tôi đến bắt tay anh với lời chúc một đêm đầy mộng đẹp, đáng nhớ nhất trong đời...- Dù cho với nỗi niềm giàu xúc cảm của trái tim những

người làm văn chương, tôi đoán biết rằng đêm nay và vài đêm sau nữa, dễ gì anh ngủ được.- Phải không anh Ngọc nhỉ?!

Nhân tiện còn thời gian, tôi cùng Trần Văn Đông, Bùi Ngọc Thành mời hai cây bút văn xuôi là Nguyễn Đoàn Tuyết và Hoàng Thị Viễn Du (từ Đắc Lắc về) đến quán Nhạc Trịnh trên đường Wùu, ngồi nhâm nhi từng giọt cà phê, lịm hờn theo giọng hát liêu trai của Khánh Ly đến quá nửa khuya mới ra về trong hơi sương lành lạnh...

Sáng hôm sau, hơn bảy giờ, anh gọi điện mời tôi cùng hơn chục người bạn “chí cốt” đến ăn điểm tâm và uống cà phê tại một quán sang trọng; nên thơ với những câu chuyện râm ran về đời thường, về dư âm của đêm qua, về hoài niệm và ký ức, đậm chất văn chương thật thân tình; ấm áp.

Theo kế hoạch là tối 07/ 5 anh sẽ về lại Sài Gòn - Thế nhưng...

Hình như tâm tình anh dành cho quê hương phố núi này sâu nặng quá và cảm động đến khôn cùng. Vì thế Pleiku cũng muốn níu chân anh lại bằng một lý do thật bất ngờ, như được sắp xếp sẵn là trưa mai sẽ có một đám cưới con của người học trò anh ở An Phú mà anh không nỡ chối từ. Vậy là anh phải hủy vé và vui lòng ở lại, đành phải để thầy Trung chiều ấy về lại một mình trong sự lo ngại và áy náy.

Nhờ có thêm thời gian nán lại đó, nên hơn 4 giờ chiều, trong khi vợ anh cùng nhóm bạn gái đi thăm nhà người quen thì anh lại tiếp tục quy hoạch một buổi nhậu mini chỉ bảy người gồm Thầy Trung (chờ đến 6 giờ ra xe), anh; cùng các anh Lộc; Lợi, Phương, Thế Tạo và tôi tại quán Pleiku Ngon. Không biết vì món nhậu ngon hay vì không khí văn chương dưới cơn mưa đầu mùa nơi Phố núi đang rả rích ngoài trời, mà sáu anh em chúng tôi uống rất nhiều, rất nhiều... mà chưa chén choáng!

Hơn 9 giờ đêm, chúng tôi chia tay nhau về nghỉ và không quên dặn nhau sớm mai uống cà phê tạm biệt, để trưa anh đi dự đám cưới và tối lên xe về lại Sài Gòn bắt tay vào việc chuẩn bị cho một buổi gặp mặt, giao lưu với những nội dung như ở Pleiku, dự định tổ chức vào ngày 12/5 này.

8 giờ sáng qua, tôi nhận được cú phôn báo rằng gia đình anh vừa đến nhà bình an vạn sự và nói rằng đêm qua nằm trên xe anh lại không tài nào chợp mắt

được. Vâng, đó chính là sự thao thức trong niềm xúc cảm thăng hoa và tràn ngập sự hân hoan; hạnh phúc.

Tôi hiểu và xin được hoan hỷ chia sẻ cùng anh!

Khi viết đến những dòng này, tôi ngược nhìn lên đồng hồ đã điễm 2 giờ sáng, nhưng tôi vẫn tỉnh táo và nghe trong lòng sáng khoái lạ thường. Đứng dậy, mở cửa bước ra sân, trời mờ mờ hơi sương, tôi vươn vai hít thở, bỗng chợt nhớ và thắm thì đọc lời thánh thi bất hủ của Khalin Griban:

“Cảm ơn đời mỗi sớm mai thức dậy
Cho ta thêm ngày nữa để yêu thương”

Chưa vội đi nằm, quay trở lại bàn phím với cảm xúc dạt dào, với tâm tình của những người làm văn nghệ, tôi gõ thêm bài thơ ngắn - riêng tặng anh và cũng để thay lời cảm ơn anh - anh Ngọc nhé!

Câu văn anh chẳng làm ra cơn áo
Chỉ mong là giọt nắng giữa mùa đông
Là bóng mát che hồn nhau trú tạm
Là bờ vai em tựa phút xao lòng

Phố núi PK, những ngày mưa đầu mùa và phượng vĩ chớm nở hoa

Văn Châu
Pleiku - 11/05/2013
